

Със сълзи на очи пиша тези редове. Когато се омъжих, знаех, че съпругът ми е много ревнив, но напоследък нещата съвсем губят мярка. Като си легнем, той веднага си завира главата в косата ми, да не би да мириша на мъжки парфюм. А не дай си Боже да съм си купила ново бельо и да не съм му казала. Смята, че съм го направила заради чужд мъж. А малко преди да свърши, винаги казва нещо от рода: „Ти си само моя, разбра ли? На друг няма да те дам!“ И тогава той, без да се усети, става груб, а мен ме боли. В такива моменти ми е неприятно и сексът ме отвращава. Затова напоследък самата мисъл, че ще се любим, предизвиква в мен страх от предстоящата болка и се стягам. Никога не съм му давала повод за ревност и не мисля, че заслужавам такова отношение, но как да го убедя, че тази безумна ревност е само в неговата глава?
Михаела, 26 г.

□

Здравейте Михаела,
Ревността е една човешка емоция, която се базира на това, че не искаш да бъдеш изоставен. Не искаш да губиш. Погледнете малкото дете. То си играе с една играчка. Друго дете също иска да вземе тази играчка – то не му я дава. Не че му трябва в момента, но да не я загуби – да е негова, т.е. едно притежание на нещо любимо, на нещо, с което то се чувства по-богато, не в онзи смисъл на богатство, а някак си по-задоволено в неговите емоции, защото има точно тази играчка или точно този човек. Ревност, например – защо майка подарява и на братчето ми еди какво си. От там започва ревността. Всичко започва в ранните ни детски години - и ревността, и обичта и изневярата. Аз искам да те имам, ама само за мен. И ако само помисля, без аз нищо да съм направил, че мога да те загубя и още по-лошо – аз да съм в ролята на изоставения, тогава това е още по-лошо, още по-тежко се понася. Той – захвърления в кошчето за боклук на самия живот – това се понася още по-тежко. И тогава ревността излиза от своите нормални граници.

Има една разкошна песен, посветена на ревността - "Jealousy", изпята от Frankie Miller в далечната 1982.

{youtube}Uuk6l3WwBG0{/youtube}

Всеки един от нас ревнува – това е нормално, то е като щипката сол на манджата. Щипка сол трябва, нали? Но ако ти сложиш цялата солница, какво става? Горчи! Ти вгорчаваш обаче не само своя живот, но и на този, който е обект на твоята ревност, често пъти, за съжаление, това е любимото ти същество. То те обича. Има мъже, има жени, които обичат своите партньори в леглото или в живота, но просто техния характер, техния темперамент е такъв, че се усмихват на всеки срещнат, живеят по-приповдигнато, просто такива хора са. Те не си мислят, че аз сега ако се усмихна на даден мъж, непременно ще легна с него. Няма такова нещо. Просто характерът им е такъв – весела жена или пък весел мъж. А половинката виждайки това се ядосва. Защо? Защото този или тази счита, че всичкото внимание, усмивката, веселия манталитет трябва единствено и непременно да бъде насочено само и само към тях. И какво почва? Отиват двама – мъж и жена в ресторант. Той изважда кибритената клечка и я слага на масата, тя е длъжна през цялото време докато са в заведението да гледа само в кибритената клечка и никъде другаде. Става тя, тръгва на работа. Той взима чаршафа с лупа и почва да гледа за косми, да не би да види някой черен косъм, ако тя е руса, а пък той самия е с черни косми.... Или като се върне я преглежда. Или пък тя като се връща – гледа дали той няма червило някъде, да няма друг парфюм. Това са малки, дребни неща, които започват да тровят. Започват да се подслушват, еди какво си, що си... какво говориш по телефона, с кого го говориш. Или с кого си чатиш в мрежата.... Мога да дам още стотици примери... Но резултатът е един. Животът на другия или на другата - става кошмар. В някои случаи започва и физическа агресия, побоища и то пред малки деца, пак заради ревността. Има случаи дори на убийства. При синдрома на Отело, сиреч събирателния литературен образ на класическия жесток мъж-ревнивец, убил заради паталогичната си ревност любимата жена, без капка вина

от нейна страна, и описан от класика на всички времена – сър Уилям Шекспир има мъже, които казват „Изневери ли?!!!“ и на жената в един момент и писва и казва „Изневерих ти“, защото всеки ден я тормози и дори я бие. А като му каже така, на него не му олеква, а още повече се задълбочават нещата, а тя всъщност не му е изневерила. Може и да е изневерила, но сто пъти един мъж като казва на жената, че е изневерила, за да се успокои той, тя изневерява. Има и такива хора, които карат партньора си да му изневери, заради тази своя патологична ревност. Ревността излиза от рамките на нормалното. Когато човек обича, той ревнува, причината е, че харесва, обича го това същество, иска да са заедно, иска да запази бъдещето на тази си обич. Да се ревнува по малко – да. Но иначе е много жестоко. То е толкова болестно, че на тази основа се извършват дори убийства.... Всъщност не физическата, сексуалната изневяра е злото, а другата изневяра. Когато аз имам нужда, имам някакви проблеми в момента, тогава другия трябва да е до мен и да ми помага, когато го няма до мен – за какво ми е тогава. Даже да си държим ръката в един тежък момент пак е помощ, защото знам, че не съм сам, има някой до мен, който ме подкрепя в този тежък момент. Ако този някой до мен, това любимото ми същество, го няма тогава, ако не се интересува и не ми помогне – ето, това е изневярата. Двете изневери нямат знак на равенство. Когато изневерява партньора в този аспект е много по-лошо.

Но, това е момиче е в общ план. А сега конкретно за Вас самата. Не знам защо си мисля, че ще Ви е много трудно да се справите сама с проблема си. Защото сама видяхте от по-горе написаното от мен, че в голяма степен всичко започва още в ранните детски години. Тогава според колегите психолози започва формирането на нашето собствено психологично АЗ.

Особено тогава, ако това доведе до едно силно ЕГО в нашата психика. И това Его не търпи никакви корекции, ако съответният индивид не иска сам да го коригира. И най-вече не е съгласен да му се помогне от психотерапевти за тази корекция. И още нещо. Има и теория за една генетична обусловеност за патологична ревност. Искаме, не искаме тя се предава от баща на син, от майка на дъщеря, не само във възпитанието на детето в семейството си, но и по генетичен път.

И още – има и даже етноси, при които ревността излиза от рамките на човечността. Не искаме да обиждам никого, но и днес във 21 век, има нации които наказват жестоко изневерилите жени. Пък били те виновни или не. Само си спомнете за редките съобщенията в пресата или в ТВ новините за смъртните наказания - убийства с камъни на провинилите се. Толкова жестоки – заради назидание.

Та си мисля, че няма да сбъркате – ако проведете със съпруга си една разговорка. Но да няма в никакъв случай упреци, обвинения и сълзи от Ваша страна. Темата е една – може ли да живеете така повече заедно? И още повече да се любите двамата. И в това любене Вие да сте един предмет без душа и чувства. Може да му кажете, че в никакъв случай не сте една секс-кукла от секс-шопа. Не, не сте! Но и в същото време, че много го обичате и много държите на връзката си с него. Не го лъжете, защото това си е така.

Ако не го обичахте – отдавна вече да сте се разделили с него. Но не можете, защото много го обичате. И нека заедно Вие и той да решите тогава - как ще бъдете двамата занапред. Защото пък го разбирате като мъж, че той не иска да бъде изоставен. Той така мисли и разсъждава защото вижда това, което става в обществото ни. Едни безотговорни и безразсъдни връзки. Но пък Вие не сте една "пачавра" - нали? И точно затова сега решете и двамата заедно – ще го имали този кошмар занапред? Всичко тогава зависи както от него, така и от Вас! Ако той каже, че на него ще му е трудно занапред да се държи така – тогава за какво са лекарите сексолози и психотерапевтите? Те са точно затова - не да обвиняват като прокурори и да издават присъди, а да помогнат Вие двамата по-ясно да се разберете един друг. Така е. Тогава потърсете тяхната компетентна помощ.

А иначе за завивките. Ами ако под тях не Вие удобно – махнете ги. Махнете ги и се любете така – сякаш и на двама Ви е за последно. Шегувам се, разбира се. Но и в шегата си имам един апел към Вас. Нека той почувства Вашия истински темперамент и Вашето истинско „Обичам те“ до полуда тогава.... Нека! И хич не се стеснявайте и не се срамувайте. Давайте сладострастие на него и се изцедете като лимон. Това Ваше старание ще му подейства повече от всякаква психотерапия. Уверен съм в това.

А за днешното ни довиждане –любовен стих от поета Дамян Дамянов, посветен на ревността. Ето го:

Прости, до днес не те обичах,
тъй както заслужаваш ти.
Съвсем ми беше безразлично
дали съм ти любим, прости.
Прости, до днес не те обичах,
тъй както заслужаваш ти.
Съвсем ми беше безразлично
дали съм ти любим, прости.
Дори не те и забелязвах,
че съществуващ покрай мен.
Не те ревнувах, нито пазих.
Живеех с тебе ден за ден.
И честичко сам в други влюбен,
не страдах от страха нелеп,

че може и да те загубя
и да се влюбя. Тъкмо в теб!
До днес. Но днес, незнайно как тъй
един случаен джентълмен
ти хвърли погледче за кратко
и ти направи комплимент.
Дали на мен тъй ми се стори
или пък тъй си бе, не знам,
но пръв път друг ми заговори,
че имам хубава жена.
Че е харесвана, че грее
с особен чар, очи и глас,
че другите съзират в нея
туй, що недосъзирах аз.
И го съзрях. В един миг. С хубост
невиждана те аз видях.
- Нима, нима ще те загубя? -
си виках сам във адски страх.
Нима?! Но нещо по-нелеко
удари мисълта ми с чук:
какъв скъперник е човекът -
цени безценното до него
едва щом му посегне друг.

Ето – това сме мъжете. Всичките до един!
И накрая един велика песен на Диана Експрес с Георги Станчев и Митко Щерев от
далечната 1984 г. – „Блус за двама”.

{youtube}LyRk1HKOL0s{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт